

ลูกา 9:46-56

พันธกิจของพระเมสสิยาห์ในลูกา

การดำเนินชีวิตพันธกิจผ่านการเสียสละ

5 ตุลาคม 2025

บาทหลวงไบรอัน นอร์ธ

โบสถ์โรสฮิลล์; เคิร์กแลนด์, วอชิงตัน

เมื่อเราพิจารณาพันธกิจของพระเยซูในชุดนี้ และวิธีที่พระองค์ทรงดำเนินตามพันธกิจนั้น และความหมายสำหรับเรา

วันนี้เราจะมาดูคุณค่าหลักอีกประการหนึ่งและวิธีที่พระองค์ทรงดำเนินตามวิสัยทัศน์ของพระองค์ ซึ่งตรงกันข้ามกับวิถีทางของโลก เราอาศัยอยู่ในโลกที่หมกมุ่นอยู่กับสถานะและชื่อเสียงต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่ง ปริญญา ตำแหน่งหน้าที่ ตำแหน่ง ยศฐานบรรดาศักดิ์ พรรคการเมือง การไต่เต้าในองค์กร อำนาจที่มาพร้อมสถานะ...

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นแรงกระตุ้นและความสนใจของเรา ยกตัวอย่างเช่น สายการบิน

คุณสามารถเข้าร่วมโปรแกรมสะสมไมล์และเป็นสมาชิก Sky Miles ได้ แต่ยังมีระดับต่างๆ อีกด้วย

ได้แก่ สมาชิก Sky Miles ระดับบรอนซ์ สมาชิกระดับซิลเวอร์ โกลด์ แพลตตินัม ไดมอนด์

ดับเบิลแพลตตินัม ดับเบิลไดมอนด์ อัลลิท ดับเบิลแพลตตินัม... และอื่นๆ อีกมากมาย

และเรารู้ดีว่าทุกคนอยู่ระดับไหน เพราะเราขึ้นเครื่องตามสถานะของเรา

ตอนนี้บางสนามบินยังมีห้องรับรองพิเศษด้วย ถ้าคุณบินกับสายการบินที่ถูกต้องที่สนามบินที่ถูกต้อง

และถ้าคุณมีสถานะเพียงพอ พวกเขาก็จะให้คุณเข้าได้ ห้องรับรองเหล่านั้นน่าทึ่งมาก

มีสิ่งอำนวยความสะดวกหรูหราและอาหารรสเลิศ หรืออย่างน้อยนั่นคือสิ่งที่ฉันเคยได้ยินมา

สถานะสายการบินของฉันยังคงติดอยู่ที่ระดับไมล์สะสม "อะลูมิเนียม" 😊

พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับหัวข้อนี้เกี่ยวกับสถานะและป้ายกำกับในข้อพระคัมภีร์วันนี้ ลองอ่านลูกา 9:46-48 กัน

ในข้อไหนจะยิ่งใหญ่ที่สุด? รากศัพท์ของคำว่า "ยิ่งใหญ่ที่สุด" คือคำภาษากรีก "megas"

ฉันจำได้ว่าตอนเป็นนักเรียนมัธยมต้นในช่วงปี 1980 ฉันเคยใช้คำนี้ (ไม่ใช่ว่าเรารู้ภาษากรีก)

เพื่อหมายถึงบางสิ่งที่ยากเกินไป ไม่ว่าเราจะกำหนดคุณลักษณะของสิ่งนั้นด้วยคุณสมบัติใดก็ตาม

ดังนั้น เลือดของคุณอาจจะ "เจ๋งสุดๆ" หรือแดดอาจจะ "เจ็ดจ้าสุดๆ" หรือแม้แต่จะไข่มุนต์เดี่ยวๆ ก็ได้

อัลบั้มใหม่ของจอร์จ สเตรทนั้น "เจ๋งสุดๆ" จริงๆ นะ ผมไม่ได้พูดแบบนั้นสักหน่อย

สาวกทั้งหลายจึงถกเถียงกันอย่างเปรียบเทียบว่าใครกันแน่ที่จะเจ๋งสุดๆ – ยิ่งใหญ่ที่สุด

นี่คือกรอบความคิดที่ "สถานะ" สามารถพัฒนาได้ ใครเก่งกว่า หรือใคร "อยู่ใน"

และท้ายที่สุดมันก็แบ่งแยก

ดังนั้น พระเยซูจึงดึงเด็กคนหนึ่งเข้ามาในกลุ่มสาวกชั้นใน แล้วตรัสกับพวกเขาว่า "ฟังนะ พวกโง่"

โอเค พระองค์ไม่ได้พูดแบบนั้น แต่ผมพนันได้เลยว่าพระองค์คิดแบบนั้น... "ฟังนะ

ถ้าพวกเจ้าต้อนรับเด็กน้อยคนนี้ และเด็กคนอื่นๆ ที่เหมือนเขา เหมือนที่พวกเจ้าต้อนรับเรา

พวกเจ้าก็ต้อนรับผู้ที่ส่งเรามา การเป็น "เจ๋งสุดๆ"

ในอาณาจักรของเราไม่ได้หมายความว่า เป็นเรื่องไร้สาระ

แต่คนที่ถ่อมตนและเสียสละตำแหน่งและอำนาจของตนต่างหากที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า นั่นคือ "การถอดความของไบรอัน นอร์ธ" และนั่นคือแก่นแท้ของสิ่งที่พระองค์กำลังตรัส

เหล่าสาวกคงตกตะลึง เพราะนี่ไม่ใช่วัฒนธรรมของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น
ในคำสอนของรับไบชาวยิวที่เรียกว่า มิชนาห์ ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายในสมัยของพระเยซู
มีข้อความหนึ่งเขียนไว้ว่า “การนอนตอนเช้า การดื่มเหล้าองุ่นในตอนกลางวัน การพูดคุยกับเด็ก ๆ
และการอยู่อื่นๆ ในที่ที่คนธรรมดาสามัญชุมนุมกัน ล้วนทำลายคน [คนหนึ่ง]”
(คำกล่าวของรับไบชาวยิว มิชนาห์: จริยธรรมของบรรพบุรุษ 3:10) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
อย่าทำสิ่งเหล่านี้ รวมถึงการพูดคุยกับเด็ก ๆ มิฉะนั้นคุณจะถูกพิณาศ
พระเยซูกำลังทำลายกำแพงโดยการดึงเด็กเข้ามาและกระตุ้นให้เหล่าสาวกของพระองค์เข้าใจเด็ก
อย่างถ่องแท้

หลักการที่พระองค์กำลังสอนพวกเขาคือ มนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า
มีคุณค่า และควรได้รับความเคารพ ทุกคนมีคุณค่าและคุณค่าโดยไม่คำนึงถึงขนาดร่างกาย –
มนุษย์ตัวเล็กๆ ก็มีความสำคัญพอๆ กับผู้ใหญ่ เพราะทุกคนถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า
ดังที่อรรถาธิบายเล่มหนึ่งกล่าวไว้ว่า “เหล่าสาวกต้องยืนยันถึงความยิ่งใหญ่ของทุกคน
พวกเขาทุกคนมีศักดิ์ศรี แม้แต่ผู้ที่จำเป็นต้องทำติดต่อพระเจ้าและจัดการกับบาปอย่างซื่อสัตย์
คนบาปทุกคนสมควรได้รับความเคารพ” (อรรถาธิบายพระคัมภีร์ใหม่ IVP: ลูกา)
และเมื่อบุคคลใดมีสถานะและอิทธิพล (เช่นเดียวกับพระเยซู สถานะ/อิทธิพลไม่ใช่ประเด็น)
ทัศนคติที่เราควรมีไม่ใช่ “ดูสิว่าฉันยิ่งใหญ่แค่ไหน”
แต่คือการรับใช้ผู้อื่นและนำพวกเขามาหาพระเยซู แต่คือการนำพาความสามัคคี ไม่ใช่ความแตกแยก
อ่านต่อกันต่อ ข้อ 49-50

เรื่องนี้ยังคงดำเนินตามหัวข้อเดิม
เหล่าสาวกพยายามขัดขวางชายคนหนึ่งไม่ให้ทำพันธกิจในพระนามของพระเยซู
เพราะชายคนนี้ไม่ได้อยู่กับอัครสาวก 12 คน เขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของ “กลุ่มคนใน”
นำแปลที่ก่อนหน้านี้ในข้อ 40 มีวิญญาณชั่วร้ายอยู่ในตัวคนๆ
หนึ่งที่เหล่าสาวกไม่สามารถขับไล่ออกไปได้ ดังนั้น พวกเขาจึงพยายามกีดกันคนๆ
หนึ่งที่กำลังประสบความสำเร็จ เพราะทั้ง 12 คนคือผู้ที่มีสถานะ (หรือความอิจฉา?) และพระเยซูตรัสว่า:
ไม่ใช่ อีกครั้ง
พระองค์กำลังทำลายสมมติฐานที่แบ่งแยกของพวกเขาเกี่ยวกับผู้คนโดยอิงจากตำแหน่งหรือสถานะ
จะ ขอบด้วยข้อ 51-56

หนึ่งในวงดนตรีโปรดของฉันมีเพลงชื่อ "React, Respond" และโดยพื้นฐานแล้ว
เนื้อหาของเพลงคือ "อย่าตอบโต้ผู้อื่นด้วยอารมณ์ แต่จงตอบโต้ด้วยความคิด
ด้วยความเคารพต่อผู้อื่น และด้วยการใช้สมองอย่างเต็มที่" นั่นคือปัญหาของเรื่องนี้:
เหล่าสาวกตอบโต้ด้วยอารมณ์และความรู้สึกถึงสถานะที่เหนือกว่าในฐานะชาวอิสราเอล
(ชาวสะมาเรียเป็นพวก "ยิวครึ่งหนึ่ง" และเดส) แทนที่จะตอบสนองพวกเขาอย่างมีสติในฐานะมนุษย์
เบื่องหลังคือชาวสะมาเรียและชาวยิวไม่ได้เข้ากันได้ดีนัก
และไม่ได้เป็นเช่นนั้นมานานหลายศตวรรษ พวกเขามีความขัดแย้งกัน
และพระเยซูทรงทำลายกำแพงเหล่านั้นลงมากกว่าหนึ่งครั้ง

แต่ยากอบและยอห์นมีปฏิกิริยาด้วยอารมณ์ บรรณาธิการจะ "เรียกไฟ" ลงมายังผู้คน
แล้วพระเยซูทรงตอบสนองอย่างไรต่อความปรารถนาของเหล่าสาวกที่จะเผาชาวสะมาเรีย?
พระองค์ทรงตำหนิพวกเขา ปฏิกิริยาของพวกเขาไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าคุณปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร
แม้ว่าพวกเขาจะปฏิบัติต่อคุณไม่ดี คุณไม่ควรคิดเอาเองว่าร้ายที่สุด ดีตราพวกเขา

และใส่ร้ายพวกเขา เพราะนั่นเป็นการสร้างความแตกแยก มันไม่ใช่วิธีของพระเยซู
ทั้งความตึงเครียดทางประวัติศาสตร์และประสบการณ์ล่าสุดของพวกเขาไม่ใช่ข้ออ้างที่จะตอบสนอง
เช่นนั้น

เหตุการณ์ทั้งสามนี้ให้บทเรียนอันล้ำค่าแก่เราในยุคแห่งความแตกแยก
ผู้คนกำลังตีตราและจัดประเภทผู้อื่นโดยที่ไม่รู้จักหรือรับฟังพวกเขาจริงๆ
เราคิดเอาเองว่าผู้อื่นคิดเอาเองว่าร้ายที่สุด เราใช้เวลาเพียง 20 วินาทีในการฟังเสียงสั้นๆ
แล้วตัดสินทางศีลธรรมอย่างกว้างๆ เรามองไม่เห็นความเป็นมนุษย์ในตัวคนที่เราไม่เห็นด้วย
เราไม่ได้ต้อนรับผู้อื่นเหมือนเด็ก และทุกสิ่งที่พระเยซูสอนในที่นี้ก็ถูกละเลย

สัปดาห์นี้ ฉันได้ดูวิดีโอที่ผู้พูดพูดว่า "หากคุณยอมรับทุกสิ่งที่เป็นลบเกี่ยวกับคนๆ หนึ่ง
และปฏิเสธทุกสิ่งที่เป็นบวก คุณจะไม่รู้จักรัศตรูของคุณ และไม่มีวันทำให้เขาเป็นเพื่อน"
นั่นคือปัญหาของเหล่าสาวกทั้งสามตอนในเรื่องนี้ และมันไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ
พวกเขาถูกสอนให้มีปฏิกิริยาแบบนี้ มันเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของพวกเขา
แต่พระเยซูกำลังเปลี่ยนแปลง/ปรับทัศนคติให้พวกเขามองคนอื่นต่างออกไป
แม้แต่คนที่พวกเขามีความเห็นไม่ตรงกันอย่างลึกซึ้งและยาวนาน
พระองค์กำลังสอนพวกเขาไม่ให้มองผู้อื่นผ่านมุมมองที่แบ่งแยกกันของสถานะและการตราหน้าว่า
เป็นศัตรูหรือมนุษย์ที่ด้อยกว่า
แต่ให้มอบศักดิ์ศรีและความเคารพแก่พวกเขาในฐานะผู้แบกพระฉายาของพระเจ้า

และเราต้องการการปรับทัศนคติแบบเดียวกันนี้ในปัจจุบัน เพราะอย่างที่คุณรู้
(เว้นแต่คุณจะไม่ได้อยู่ใต้ก้อนหิน) ประเทศของเรากำลังดิ้นรนกับเรื่องนี้อย่างหนัก
การที่เราผลักใส่พระเยซูออกจากพื้นที่สาธารณะก็ไม่ได้ช่วยอะไร
แม้แต่คริสเตียนก็ยังตกอยู่ในกรอบความคิดแบบเดียวกันนี้
ความคิดและการปฏิบัติต่อผู้อื่นของเราถูกหล่อหลอม หรือถูก “อบรมสั่งสอน”
โดยเสียงที่ก่อให้เกิดความแตกแยก

เราดูวิดีโอสั้นๆ ไม่กี่คลิป ตัดสินอย่างรวดเร็ว และตราหน้าใครบางคนว่า “แย่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา”
เราเสพสื่อที่ตอกย้ำการตัดสินเหล่านั้น และบอกเราว่า “ฝ่ายเราไม่มีทางทำแบบนั้น”
ในขณะที่คิดเอาเองว่าทุกคนในฝ่ายเราเป็นเวอร์ชันที่แย่ที่สุดของทุกสิ่งที่เราไม่ชอบและไม่เห็นด้วย
จากนั้น — เช่นเดียวกับเหล่าสาวก — เราก็ก้าว “เรียกไฟลงมา” ใส่พวกเขา
เรามองข้ามไปว่าฝ่ายเราเองก็มักจะใช้กลยุทธ์แบบเดียวกัน หรือคนที่เรากำลังประณามว่าเป็นมนุษย์
เราตัดสินผู้อื่นด้วยกฎชุดหนึ่ง และตัดสินตัวเราเองด้วยกฎอีกชุดหนึ่ง “การอบรมสั่งสอนแบบโลกๆ”
ที่เกิดขึ้นกับเรา ชัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่พระเยซูทรงสอนไว้ ณ
ที่นี้และตลอดพันธกิจของพระองค์

เมื่อเราตอบสนองแบบนั้น
เรากำลังลดทอนความเป็นมนุษย์ของผู้คนที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า
เราลดทอนพวกเขาให้กลายเป็น "พวกเขา" ไร้อัตตา สมมติสิ่งเลวร้ายที่สุด และไม่เคยรับฟังเลย
มันกำลังทำลายประเทศชาติของเรา และมันกำลังคืบคลานเข้าสู่คริสตจักรอเมริกัน (จริงๆ
แล้วมากกว่าแค่ "คืบคลาน" เสียอีก) ตอนนี้ เราไม่สามารถควบคุมวิธีที่ผู้ไม่เชื่อปฏิบัติต่อผู้คนได้
หากพวกเขาต้องการ "เรียกไฟลงมา" ปฏิเสธผู้อื่น หรือตอบโต้ด้วยการตัดสินและใส่ร้ายป้ายสี
สิ่งเหล่านี้ไม่ควรทำให้เราประหลาดใจ

สิ่งที่น่าประหลาดใจและน่าปวดใจ คือเมื่อคริสเตียนทำแบบเดียวกัน มันเป็นหลักฐานว่าเรากำลังถูกฝึกฝนโดยบางสิ่งหรือบางคนที่ไม่ใช่พระเยซู เรากำลังค้นพบอัตลักษณ์ของเรา (ที่พูดถึงไปเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน) ในสิ่งอื่นๆ เหล่านี้ แทนที่จะอยู่ในพระเยซู ในสามเหตุการณ์ที่เราอ่านกันในเช้านี้ พระเยซูทรงเชื่อเชิญเหล่าสาวกให้ละทิ้งทัศนคติที่แบ่งแยก โดยกล่าวว่า “เพราะสถานะของเรา เรายิ่งใหญ่กว่าเจ้า เรายิ่งใหญ่กว่าเจ้า เราสำคัญกว่าเจ้า (46-48)...เราอยู่ข้างใน และเจ้าไม่ใช่ (49-50)...เจ้าน่ารังเกียจเพราะสิ่งที่เจ้าพูดหรือวิธีที่เจ้าปฏิบัติต่อเรา ดังนั้นเราจะคิดร้ายและมองข้ามเจ้า” (51-56)

ตรงกันข้าม พระเยซูทรงเรียกเราให้ทำสิ่งที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง นั่นคือ การก้มลงต้อนรับผู้ที่มิฐานะต่ำกว่า การปฏิบัติต่อเราเหมือนมนุษย์ที่ไม่ได้อยู่ใน “กลุ่ม” ของเรา และการต่อต้านการตอบสนองด้วยอารมณ์ที่แบ่งแยก ลดทอนความเป็นมนุษย์ และทำลายล้าง พระองค์ทรงเรียกเราให้ปฏิบัติต่อทุกคนด้วยศักดิ์ศรีและความเคารพ เพราะพวกเขาเองก็ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าเช่นกัน

แล้วเราจะดำเนินชีวิตอย่างไร? พระเยซูทรงสำแดงให้เราเห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ลองดูข้อ 51: “เมื่อใกล้ถึงเวลาที่พระเยซูจะถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ก็ทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 9:51) ข้อนี้เป็นข้อที่ควรค่าแก่การเน้นย้ำ เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในพระวรสารของลูกา พระเยซูทรงละทิ้งพันธกิจในแคว้นกาลิลี และทรงเริ่มต้นการเดินทางลงใต้ ผ่านแคว้นสะมาเรีย มุ่งหน้าสู่แคว้นยูเดียและเยรูซาเล็ม มุ่งหน้าสู่กางเขน

และสังเกตคำว่า “แน่วแน่” ลูกาใช้คำภาษากรีกว่า *esterisen* ซึ่งแปลว่า “ตั้งมั่น” หรือ “ตั้งมั่น” พระเยซูไม่ได้ทรงเดินเตร็ดเตร่ไร้จุดหมาย แต่ทรงตั้งพระพักตร์อย่างตั้งใจและตั้งใจ มุ่งหน้าสู่กางเขน ผ่านสะมาเรีย พระองค์อาจเสด็จอ้อมไปเหมือนที่ชาวยิวส่วนใหญ่ทำ แต่พระองค์กลับเสด็จผ่านกางเขนโดยตรง – อย่างตั้งใจ เพื่อการเผยแผ่ศาสนา และการเสียสละ

เราถูกเรียกให้ดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะแบบเดียวกันนี้เมื่อเราดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์ ก่อนหน้านั้นในบทเดียวกันนี้ พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ผู้ใดต้องการเป็นสาวกของเรา จงละทิ้งตนเองและแบกกางเขนของตน (จงจำไว้ว่า นั่นคือเก้าอี้ไฟฟ้าในแบบของพวกเขา ไม่ใช่เครื่องประดับ) ทุกวัน และติดตามเรา เพราะผู้ใดต้องการเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดเสียชีวิตเพราะเรา ผู้นั้นจะรักษาชีวิตไว้ได้” (ลูกา 9:23-24) พระเยซูทรงท้าทายเราให้เสียสละเหมือนพระองค์ – เพื่อพันธกิจของพระองค์ พระองค์ทรงเชื่อเชิญให้เราแบกกางเขนของตนเอง ซึ่งเป็นเครื่องมือแห่งการเสียสละของเราเอง และในข้อพระคัมภีร์วันนี้ พระองค์ทรงเรียกเราให้ถ่อมใจ – ให้เท่าเทียมกับผู้อื่น ต้อนรับพวกเขา และตระหนักว่าพวกเขาเป็นผู้แบกพระฉายาของพระเจ้า ในอาณาจักรของพระเจ้า สถานะและตำแหน่งไม่สำคัญ ยกเว้นสิ่งเดียว นั่นคือการยอมรับสถานะของพระเยซู พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดหรือไม่? นั่นคือสถานะเดียวที่สำคัญ

หากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด ให้เราดำเนินชีวิตตามพระองค์ มีสองสิ่งที่เราควรพิจารณาเพื่อดำเนินชีวิตตามพระเยซูมากขึ้น ประการแรก ตรวจสอบให้แน่ใจว่าพระเยซูกำลังสั่งสอนคุณ ไม่ใช่ชาวสารและโซเชี่ยลมีเดียของคุณ หรืออื่นๆ

ซึ่งอาจหมายถึงการตัดสินใจเหล่านี้ออกไปจากชีวิตคุณช่วงหนึ่ง ฉันรู้ว่าอาจเป็นเรื่องยาก แต่คุณสามารถแทนที่ด้วยการอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน ช่วยเหลือผู้คนที่ต้องการความช่วยเหลือ มีส่วนร่วมในพันธกิจผู้นำ ฯลฯ มีหลายวิธีที่จะเติบโตเป็นสาวกของพระเยซู เมื่อเราทำเช่นนั้น เราอาจพบว่าเราเริ่มสูญเสียความคิดแบบ “เราต่อสู้กับพวกเขา” และสามารถละทิ้งความปรารถนาในสถานะที่หลีกเลี่ยงความเยอหยิ่ง การควบคุม การแก้แค้น ความรู้สึกเหนือกว่า และแนวโน้มที่จะมองผู้อื่นในแง่ลบ

ประการที่สอง หากคุณยังไม่มีความสัมพันธ์แบบนี้ ลองทำความรู้จักใครสักคน – เป็นการส่วนตัว – ที่คิดต่างจากคุณอย่างสิ้นเชิง พระเยซูทรงตั้งใจเสด็จเยือนสะมาเรีย ผู้คนที่คิดต่างจาก “เผ่า” ของพระองค์ก็เสด็จเยือนเช่นกัน เราก็ทำเช่นเดียวกัน รับฟังพวกเขา ถามคำถามเพื่อทำความเข้าใจและชี้แจง แทนที่จะคิดว่าจะโต้แย้งกับตัวเองอย่างไร นี่เป็นวิธีหนึ่งที่เราสามารถรักเพื่อนบ้าน ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงยกย่องอย่างสูง คุณรู้ไหม ในช่วงทศวรรษ 1980 โรนัลด์ เรแกน (ประธานาธิบดีพรรครีพับลิกันสายอนุรักษนิยม) และทิม โอนีล (ประธานสภาผู้แทนราษฎรพรรคเสรีนิยมประชาธิปไตย) มีความเห็นไม่ตรงกันอย่างรุนแรงในเรื่องการเมืองและนโยบาย แต่ทั้งสองจะพบปะกันเป็นประจำ – บางครั้งเป็นรายสัปดาห์ – เพื่อพูดคุยเรื่องนโยบายและหาข้อสรุปร่วมกัน และพวกเขาก็รักษามิตรภาพไว้ ทิม โอนีล เป็นที่รู้กันว่าพูดว่า “เราเป็นเพื่อนกันหลัง 18.00 น.” นั่นคือวิธีปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเคารพและศักดิ์ศรี

ฉะนั้น พระเยซูทรงเรียกเราให้สละทัศนคติที่มาจากตราบาปและสถานะ เพื่อก่อให้เกิดความแตกแยก แต่จงดำเนินชีวิตเพื่อให้แสงสว่างของพระเยซูส่องสว่างและพันธกิจของพระองค์ก้าวหน้า ได้แก่ ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน ปลดปล่อยผู้ถูกจองจำ มองเห็นแก่คนตาบอด ปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า เรามีข่าวดีที่จะแบ่งปัน – เพราะพระเยซู! นี่คือพันธกิจที่พระองค์ทรงเชื้อเชิญและส่งเราไป ดังที่เราได้เห็นในสัปดาห์ที่แล้ว ความเมตตาเป็นส่วนสำคัญของพันธกิจนี้ และวันนี้ เราเห็นถึงราคา – การเสียสละประจำวันเพื่อติดตามพระเยซู ไม่เพียงแต่การเสียสละที่พระองค์ทรงกระทำให้บนไม้กางเขนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการเสียสละที่พระองค์ทรงเรียกเรา เหล่าสาวกของพระองค์ ให้กระทำ – เพื่อให้ผู้อื่นได้รับการนำทางมาหาพระองค์ สารภาพบาปของพวกเขาไปพร้อมกับเรา วางใจในพระองค์ไปพร้อมกับเรา และรู้ว่าพวกเขาก็เช่นกัน เช่นเดียวกับเรา ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า เป็นที่รักและได้รับการไถ่โดยพระเยซู อธิษฐานกันเถอะ... อาเมน